

Modlitba a modlitba Lk 18, 10 – 14

Predstavte si, že by ste dostali takúto zaujímavú úlohu. Mali by ste rozhodnúť medzi dvoma rôznymi modlitbami, ktorá z nich je lepšia. Podľa čoho by ste sa rozhodovali? Určite by ste porovnávali obsah textu alebo aj jeho dĺžku, možno nejaký celkový dojem z jednej aj druhej modlitby. *Nedeľa mýtnika a farizeja* v evanjeliu prináša podobenstvo o modlitbe mýtnika a farizeja. V jeho závere Ježiš hneď aj zhodnotí, ktorá z dvoch modlitieb bola tá lepšia. Kritériom však nebol ani obsah textu, ani jeho dĺžka. Víťazom sa stal mýtnik, pretože on svojou modlitbou dosiahol cieľ, stretol sa s Božím milosrdenstvom a odišiel domov ospravedlnený.

Ak by pred vami na dvore stáli dve autá a vy by ste sa potrebovali súrne dostať do mesta, v tej chvíli by pre vás nebolo rozhodujúce, ktoré z nich lepšie vyzerá, ale ktoré z nich je pojazdné a zároveň aj bezpečné. Čo z auta, ktoré je síce na pohľad nádherné, ale je nefunkčné a nikde sa ním nedostanete? A teraz si predstavte, že to, čo Ježiš rozoberá na dvoch ľuďoch v podobenstve, platí aj o nás všetkých, ktorí sa modlíme každý deň. Koľko z tých všetkých modlitieb, ktoré stúpajú pred Božiu tvár, dosiahnu svoj cieľ? A vôbec, je nám jasné, čo chceme svojou modlitbou dosiahnuť? Čo vlastne od svojej modlitby čakáme? Možno máme pri svojich každodenných modlitbách v srdci už ustálený zoznam rôznych potrieb, ktoré sa týkajú nás alebo našich blízkych a určite sú aj veľmi dôležité. Ale modlitba nie je prostriedok na dosiahnutie vlastných potrieb. S inými ľuďmi sa nerozprávame len preto, aby sme dostali, či odovzdali nejaké informácie. Rozhovor nás medzi sebou zblízuje a upevňuje naše vzájomné vzťahy.

Tak aj modlitba chce v prvom rade budovať a upevňovať naše vzájomné puto s Bohom. Až potom prichádzajú na rad naše potreby. Buďme teraz k sebe úprimní, ale aj kritickí. Skúsme si v duchu vybaviť čas našej každodennej modlitby (teda, kedy sa modlíme), dĺžku našej modlitby (koľko minút trvá), polohu, v akej sa modlíme (poležiačky? posediačky? na kolenách?). Čo očakávame od takejto svojej modlitby? Zastaví naša modlitba vojnu? Zabezpečí jedlo hladujúcim? Obmäkčí srdce niekomu, kto sa ujme sirotu? Alebo nám stačí, keď budeme sami zdraví a neprídeme o prácu? Možno sa spoliehame na to, že naša modlitba je len takou troškou, ktorou prispievame k tej spoločnej modlitbe a tá už bude účinnejšia. Najsmutnejšie je však to, že často od modlitby neočakávame nič. Pripomeňme si ešte jeden známy príbeh, ktorý nájdeme hneď na začiatku Biblie. Je to príbeh dvoch bratov Kaina a Ábela. Mohli by sme ho pripodobniť podobenstvu o mýtnikovi a farizejovi. Dvaja bratia išli priniesť Bohu obeť. Kain priniesol ako svoj dar úrodu z plodov zeme, Ábel prvotinu zo svojich oviec, z tých najtučnejších. A Pán zhliadol na Ábela a jeho obeť, na Kaina však a na jeho obeť nezahliadol. No a teraz, bez ohľadu na to, ako sa jeden brat zachoval voči druhému, v čom bol problém? V čom bol rozdiel? Nie v pôvode daru, ale v tom, že Ábelov dar bol z toho najlepšieho, čo mal. Nikde sa nepíše, žeby bol Kainov dar bezcenný, ale nebol ani z toho najlepšieho. Spomeňte si na vdovu, ktorá hodila do pokladnice chrámu dva haliere. Ježiš o nej povedal, že dala viac než všetci ostatní dokopy, ktorí dávali veľké sumy. Nech nám všetkým teda podobenstvo o mýtnikovi a farizejovi mocne poslúži. Nech naša modlitba vždy dosiahne cieľ: nech v prvom rade posilňuje puto s Ježišom, a potom nech sa cez ňu môže naplňať aj každodenný súpis našich potrieb.

otec Rastislav